

12 Δεκεμβρίου, 1996

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ/στές]

ΜΙΧΑΛΗΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ,

Εφεσείων - Τριτοδιάδικος Αρ. 2,

v.

ΑΝΔΡΕΑ ΓΙΑΝΝΗΤΑΗ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ (ΑΡ. 2),

Εφεσιβλήτων - Εναγομένων.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8978)

Πολιτική Δικονομία — Έξοδα — Ακολουθούν το αποτέλεσμα εκτός όπου συντρέχει και εξειδικεύεται λόγος για άλλη εξέλιξη.

Πολιτική Δικονομία — Τριτοδιάδικος — Μη επιδίκαση εξόδων σε επιτυχόντα τριτοδιάδικο χωρίς να εξειδικεύονται ειδικές περιστάσεις, το διάταγμα ακυρώθηκε κατ' έφεση και επιδικάστηκαν έξοδα τόσον στην πρωτόδικη διαδικασία όσο και στην κατ' έφεση. 5

Οι εφεσίβλητοι - εναγόμενοι προσέθεσαν δύο τριτοδιαδίκους μεταξύ των οποίων και ο εφεσείων - τριτοδιάδικος 2. Η απαίτηση των εφεσιβλήτων - εναγομένων εναντίον του απορρίφθηκε χωρίς έξοδα. 10

Ο εφεσείων - τριτοδιάδικος εφεσίβαλε την μη επιδίκαση εξόδων υπέρ του. 15

Αποφασίστηκε ότι:

(1) Τα έξοδα ακολουθούν το αποτέλεσμα εκτός όπου συντρέχει και εξειδικεύεται λόγος για άλλη εξέλιξη. 20

(2) Το πρωτόδικο Δικαστήριο άσκησε εσφαλμένα τη διακριτική του ευχέρεια μη επιδικάζοντας έξοδα σε επιτυχόντα τριτοδιάδικο χωρίς να συντρέχουν ειδικές περιστάσεις.

Η διαταγή για έξοδα παραμερίστηκε, εκδόθηκε διαταγή για έξοδα υπέρ του εφεσείωντα - τριτοδιαδίκου 2 πρωτοδίκως και κατ' έφεση στην κλίμακα ΑΚ3000-5000. 25

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Φιλίππου ν. Φιλίππου (1990) 1 Α.Α.Δ. 890,

5 Ζαβρού ν. Μιχαηλίδου (1996) 1 Α.Α.Δ. 477.

Έφεση.

10 Έφεση από τον Τριτοδιάδικο αρ. 2 κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού (Κορφιιώτης, Α.Ε.Δ.) που δόθηκε στις 6 Μαΐου, 1993 (Αρ. Αγωγής 292/87) με την οποία απορρίφθηκε η αγωγή εναντίον του χωρίς έξοδα.

15 Στ. Παύλου, για τον Εφεσείοντα - Τριτοδιάδικο αρ. 2.

Μ. Ιωάννου, για τους Εφεσίβλητους - Εναγόμενους.

Cur. adv. vult.

20 ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Νικολάου, Δ.

25 ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ.: Σε αγωγή για την πρόκληση ατυχήματος οι εναγόμενοι πρόσθεσαν δύο τριτοδιάδικους, καταλογίζοντας σε εκείνους την ευθύνη. Κατά την προδικασία εκδόθηκε εκ συμφώνου απόφαση τόσο υπέρ του ενάγοντα και εναντίον των εναγομένων, όσο και υπέρ των εναγομένων και εναντίον του τριτοδιάδικου αρ. 1. Παρέμεινε για εκδίκαση μόνο θέμα ευθύνης μεταξύ εναγομένων και τριτοδιάδικου αρ. 2 παρόλον που αργότερα το δικαστήριο θεώρησε, χωρίς αυτό να εγείρεται, ότι υπήρχε και ζήτημα μεταξύ των τριτοδιαδικών για συνεισφορά. Εν τέλει, κατόπιν ακρόασης, το δικαστήριο αποφάνθηκε ότι ο τριτοδιάδικος αρ. 2 ήταν άμοιρος οποιασδήποτε ευθύνης και απέρριψε την εναντίον του απαίτηση.

35 Η προσθήκη του τριτοδιάδικου αρ. 2 ήταν αδικαιολόγητη. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα, ζήτημα για έκδοση διαταγής είτε Bullock είτε Sanderson δεν προέκυψε. Την τελική κατάληξη το δικαστήριο τη διατύπωσε ως εξής:

40 “Η αγωγή εναντίον του τριτοδιάδικου αρ. 2 απορρίπτεται άνευ εξόδων υπό τας περιστάσεις.”

Το μόνο όμως που κατέδειχναν οι περιστάσεις στις οποίες αναφέρθηκε το δικαστήριο ήταν, όπως φαίνεται από το κείμενο της

απόφασης, ότι ο τριτοδιάδικος αρ. 2 ήταν άμεμπτος. Τίποτε άλλο. Επομένως η διακριτική εξουσία του δικαστηρίου αναφορικά με τα έξοδα δεν μπορούσε παρά να ακολουθήσει μόνο μια κατεύθυνση, ήτοι, την επιδίκαση εξόδων υπέρ του τριτοδιάδικου αρ. 2 και εναντίον των εναγομένων. Που ήταν ό,τι υποστήριξε ο συνήγορος του εφεσείοντα-τριτοδιάδικου αρ. 2. Ο συνήγορος των εναγομένων εισηγήθηκε ότι δεν θα ήταν ορθό να επέμβουμε σε ό,τι αποτελούσε άσκηση διακριτικής εξουσίας.

Τα έξοδα ακολουθούν το αποτέλεσμα εκτός όπου συντρέχει και εξειδικεύεται λόγος για άλλη εξέλιξη: βλ. **Μιχαήλ ν. Χαραλαμπίδη**, Πολ. Έφ. 7417, ημερομηνίας 29 Μαΐου 1990, **Φιλίππου ν. Φιλίππου** (1990) 1 Α.Α.Δ. 890, και **Ζαβρού ν. Μιχαηλίδου** (1996) 1 Α.Α.Δ. 477. Σε αυτή την τελευταία θέσαμε το ζήτημα ως εξής:

“Η έκδοση διαταγής για έξοδα εμπίπτει στη διακριτική εξουσία του εκδικάζοντος δικαστηρίου. Στην άσκηση αυτής της εξουσίας προέχει ο κανόνας λογικής σύμφωνα με τον οποίο τα έξοδα ακολουθούν το αποτέλεσμα της υπόθεσης. Τόσο μάλιστα είναι ισχυρός, που από μόνος του παρέχει την αιτιολόγηση στην κάθε αντίστοιχη εξέλιξη χωρίς να παρίσταται ανάγκη εξειδίκευσης. Παρέκλιση δικαιολογείται μόνο εφόσον συντρέχει άλλη επαρκής περίπτωση που πρέπει βέβαια να εκτίθεται.”

Η υπό συζήτηση πρωτόδικη διαταγή σε ό,τι αφορά τα έξοδα είναι, ως ζήτημα αρχής, εσφαλμένη. Και παραμερίζεται. Αντικαθίσταται με διαταγή για έξοδα υπέρ του εφεσείοντα-τριτοδιάδικου αρ. 2 και εναντίον των εφεσίβλητων-εναγομένων. Παρόμοια διαταγή εκδίδεται και για τα έξοδα της έφεσης. Να υπολογιστούν όλα από τον Πρωτοκολλητή στην κλίμακα £3.000 - £5.000 την οποία και οι δύο συνήγοροι αποδέχθηκαν ως την αρμόζουσα.

Η διαταγή για έξοδα παραμερίζεται. Εκδίδεται διαταγή για έξοδα υπέρ του εφεσείοντα - τριτοδιάδικου 2 πρωτοδικώς και κατ' έφεση στην κλίμακα ΑΚ3.000 - ΑΚ5.000.